

Поклоничко путовање студената Православног богословског факултета светињама Косова и Метохије



У суботу, 16. маја након целе ноћи проведене у путу, група од 50 студената Богословског факултета, предвођених оцем Радивојем Панићем, старешином Светосавске Цркве на Врачару, уз пратњу професора и свештенослужитеља факултетске капеле Светог Јована Богослова, а под окриљем благослова свога Декана епископа Бачког Иринеја, раном зором пристигла је на мучеништвом освећено Косово и Метохију.

Ходочашће светињама рашко-призренске епархије, започели смо Светом Литургијом у манастиру Девич. Литургију је служио отац Радивоје уз саслужење осталих присутних презвитера и ђакона и уз појање студената Богословског факултета. Евхаристијска радост и гостопримство манастира били су неопходно упориште свакоме од нас током ових поклоничких дана. Након Литургије, девичка игуманија изложила нам је страдалну историју и исповедничку садашњост ове Свете обитељи Светог Јоаникија Девичког. Након послужења које су сестре припремиле и услед своје немаштине, пут је даље водио освештаном метохијском земљом.



Следеће место ходочашћа била је Пећка Патријаршија, древно средиште српских архиепископа и патријараха и духовни и историјски објединитељ српског народа. Велелепне Цркве Светих Апостола, Пресвете Богородице, Светог Димитрија и Светог Николе, прекрасна монументална пећка припрата и благослов моштију небројених јерараха били су непоновљиви час историје, уметности и духовности. Након и овде припремљеног освежења, гостопримстава пуног љубави и срдечног разговора са игуманијом и сестрама, исказане подршке њима и њихове молитве и благослова за студенте, растанак је био тужан, али пун хришћанске наде. Следеће место наше посете био је славни царски град Призрен, до кога смо морали доћи праћени косовским полицијским снагама, пролазећи кроз ратом опустошене крајеве и неблагонаклоно расположено локално становништво. Тамо је посећена Милутинова Богородица Љевишка, предивна Црква, раскошне византијске архитектуре, древно седиште епископа и хришћански центар, сада окружену барикадама и бодљикавом жицом, ватром уништене и изобличене унутрашњости. Окружени полицијском пратњом, поклоници су се даље упутили ка саборном храму светог Георгија и епископском двору, порушеним и спаљеним у прошлодеценијским немирима, сада обновљеним. Такође смо посетили и зграду чувене Призренске богословије, на којој се и дан данас виде сурови трагови мржње и нетрпељивости. Царски Призрен красио је и оближњи царски манастир Светих Архангела, велелепна Душанова задужбина, од чијих раскошних подова у мозаику су сачувани само фрагменти а чији предивни бели мрамор сада украшава Синан-пашину цамију у Призрену. Тај дан се завршио поклоњењем чудотворним моштима светих Бесребреника Козме и

Дамјана у манастиру Зочиште, под чије заступништво чак прибегавају и иноверни. На вечеру и конач студенти су примљени код српских породица у Великој Хочи, који иако страдају свакодневно у окржењу пуном мржње, обилују љубављу, радошћу и гостопримством.

Раним недељним јутром другог дана кренуло се ка Високим Дечанима, задужбини Светог Краља, који и дан данас, као и протеклих векова неуморно бди над судбином ове Обитељи. Свету Литургију служио је отац Радивоје уз саслужење отаца пратилаца групе и дечанских јеромонаха, а уз антифоно појање хора дечанских монаха и студената Богословског факултета. Након Литургије братија је припремила раскошан ручак после чега смо се вратили у храм, где је отац Сава исцрпно говорио о дугој историји манастирске Цркве. Невероватно леп и очуван живопис овде, као ретко где у источно-хришћанском свету, задивљује својом раскоши, многобројним и јединственим композицијама, лепотом ликова и вештином мајстора. Раскошна пластика и архитектура ове базилике по лепоти без проблема прати најлепше западне катедрале. Узевши благослов од моштију Светог Стефана Дечанског, кренуло се назад ка Београду. У повратку је следила посета Немањине Студенице, мајке српских манастира, где су студенти певали на вечерњи и поклонили се моштима Св. Симеона, Св. Симона монаха-Првовенчаног краља, и Св. Анастасије. Након трпезе љубави уследио је разговор са игуманом Тихоном, након чега су се поклонили, духовно и телесно оснажени, упутили назад за Београд.

Ова студентска екскурзија престављала је свим учесницима својеврсан хаџилук темељима наше прошлости и духовности, обнављање ратом и немирима раскинутог заједништва истог народа Божијег, студијско путовање и својеврсну прилику за зближавање и разумевање, како студената међусобно, тако и студената и монаштва ових Светих Обитељи.

И једни и други, нахрањени плодовима овог труда, добили су нову вољу и снагу да се и у будућности оваква поклоњења чешће вршимо, на духовну корист свих који Господа љубе.









